

Sabina Jarkovská - V Krásném

Minulé prázdniny jsem strávila na chatě v Krásném. Krásná příroda, příjemně čerstvý a čistý vzduch, vše bylo úžasné. Šla jsem se projít na místo krásné jako v pohádce. Všimla jsem si voňavých a rozkvetlých stromů, které se na mě udiveně dívaly. Poletovali ptáčci zpěváčci, jako by zpívali přímo pro mě.

Došla jsem o kousek dál. Viděla jsem mýtinu, kde báječně hřálo sluníčko a vítalo mě. Uprostřed mýtiny protékal potůček jako z malých křišťálek. Skotačil, příroda tancovala, ptáčci zpívali do rytmu. Bylo to kouzelné. Už tam chyběl jen zámek. O kousíček dál jsem zahlédla stromy s růžovými květy. Mezi nimi klokotal rybníček. Voda v něm byla čistá a průhledná jako sklo. Plavaly tam jakoby zlaté rybičky. Byl to malý, ale krásný vodní svět.

Bohužel, den utekl jako voda a už se stmívalo. Sluníčko se loučilo a zapadalo za temné hory, které už spaly. Za chvíli na druhé straně vystrkoval růžky měsíček. Příroda ho nadšeně vítala a ukládala se ke spánku. Měsíc zpíval přírodě na dobrou noc.

Bylo ještě trochu světla, tak jsem si prošla začátek pohádkového lesa. Poslední, co jsem zaslechla, bylo houkání sovy, která mi dávala najevo, že les nemá rád večerní návštěvy v podobě lidských bytostí. Tak jsem tedy unaveně, ale zároveň vesele odešla. Naposledy jsem se rozloučila se spící přírodou. Moc se mi tam líbilo. Na celé prázdniny mám velice krásné vzpomínky.

David Machura - Moje oblíbené místo

O prázdninách jsem strávil mnoho dobrodružství u babičky a dědy. Babička a děda bydlí v Krkonoších u Pece pod Sněžkou. Mám tam mnoho kamarádů, ale všichni už prolyžovali poslední sněhy. Hned, jak jsem přijel, šel jsem za kamarádem, který bydlí hluboko v lese v roztomilé a útulné chatce se svým otcem. Když jsem procházel skoro strašidelným lesem, zároveň jsem se kochal krásnou a i živoucí přírodou, která mě naladila na lepší vlnu.

Zpěv ptáků probouzel zvířata a mech. Bílé peřiny pomalu tály a bílé louky zelenaly. Už z dálky jsem viděl maskovaný bunkr s malým psíkem, který splýval s koutavou a rozespalou zemí. Krkonoše jsou krásné místo v zimě s kupou sněhu. Vždy v dubnu se objeví spící zeleň a barevnost, co každé jaro vidíme i na zahrádce nebo na loukách. Všude jsou pak barevně rozkvetlé louky a zpěv ptáků, který probouzí plno druhů květin a zvířat. Jarní prázdniny jsem si užil a doporučuju se do Krkonoš také podívat.

Vojtěch Vašíček - Na Seči

Prázdniny obvykle trávím na chatě, která se nachází v sečském lese. Když jsme minule přijeli a vystoupili z auta, cítil jsem příjemně krásnou vůni lesa. Vyšli jsme po kamenité cestě, která vedla k naší chatě. Procházeli jsme kolem křišťálového průzračného toku, který vedl do velké přehrady. Po chvíli jsme se oddálili od vody a vydali jsme se po cestě, která vedla obrovským lesem. V lese kolem nás stáli ohromní velikáni. Sotva jsme viděli, kde měli korunu. V hloubce lesa jsme zahlédli několik barevných květin a rostlin, které krásně zdobily les. Byl to ráj na zemi. Popošli jsme kousek po cestě a v dálce se páslo stádo laní, které se probíhaly kolem všech rostlin. Po chvíli s laněmi jsme se museli vydat dál po pěšince. Když jsme vyšli z lesa, stáli jsme u velké dřevěné chaty. Byla to naše chata. Krásné květiny vedle chaty provoněly celou naši zahrádku. Vstoupili jsme do chaty a zahlédli jsme sluneční paprsky, které nám prosvítily celou chatu. Za malou chvíli jsme se vydali na procházku lesem až k přehradě. Voda byla úžasná. V odrazu na hladině jsme viděli, jak se na nás usmívá pomerančově svítící sluníčko. Pod hladinou kolem nás prolulo několik druhů ryb. Rozhodli jsme

se projít kousek kolem vody. Při cestě jsme viděli, jak šplouchaly větrem poháněné malinké vlnky, a narazili jsme na cestu, kterou jsme přišli. Po cestě zpátky jsme se vrátili na chatu. Z chaty jsme viděli úžasný západ slunce. Seč je pro nás to nejlepší místo k odpočinku.

Marie Zozuláková - Moje oblíbené místo

Slabé sluneční paprsky mě pohladily po tváři. Probrala jsem se a téměř okamžitě jsem byla připravena opustit chatu. Otevřela jsem dveře. Jako první mě venku přivítal studený vzduch a hustá mlha. Vydala jsem se na ranní procházku do lesa. Bílá mlha mi nevadila, protože cestu na magické místo znám přesně. Už z dálky jsem cítila vůni jehličí. Vzpomněla jsem si na své dětství, kdy jsme sem chodily s babičkou. Myšlenky jsem zahнала. Vstoupila jsem do lesa. Po uzounké vyšlapané cestě jsem pomalu šla stále dál. Velice mě zaujalo ticho, které jsem v tomto rušném lese nikdy nezažila. Mech tvořil příjemný koberec, ve kterém byla vyšlapána spousta stop. Sluneční paprsky již rozehnal mlhu. Les už nebyl tak tichý. První ranní ptáčata zpívala veselou písničku, která ve mně vyvolala příjemný pocit

Dorazila jsem na mýtinu. Zastavila jsem se a rozhlédla se. Na mýtině se třpytilo malé jezírko. Nádherné slunce se zhlíželo v jeho křišťálové a průzračné hladině. Polední žár mě přiměl schovat se zpátky mezi stromy. Světlo se pomalinku dostávalo do lesa. Malé diamanty, kterými byla vyzdobena tráva, se v něm nádherně leskly. Při pohledu na pěšinu mě upoutaly bělavé sněženky. Již dlouhou dobu jsem je nikde nespatriła.

Najednou jsem zaslechla praskání větviček. Opatrně jsem se ohlédla. Za mnou v listí běhala veverka. Nejspíš už jí došly zásoby. Přestala jsem se hýbat, abych ji nevyplašila. Měla šedou srst a huňatý nadýchaný ocas. Bohužel jsem zakašlala, takže se utekla schovat na vysokou statnou borovici. Chvilí mi trvalo, než jsem si uvědomila, že jsem na konci lesa. Sedla jsem si na pařez. Pomalu jsem si v hlavě procházela všechny dnešní vzpomínky. Krásná vůně, píseň ptáčat, jezírko, sněženky a veverka. Z myšlenek mě vysvobodil až okouzující západ slunce.

Daniel Bartůněk - V přírodě

Brzy ráno jsem přijel na chatu. Hned, jak jsem zvedl oči od knihy, uchvátily mě majestátní hory. Tyčily se zde jako obři, co dohlížejí na pořádek a klid v horách. Vystoupil jsem z auta a začaly mě olizovat studené kapky rosy. Dal jsem si své věci do chaty, která na sobě měla slabou pokrývku od již napadaného sněhu. Neváhal jsem a šel jsem na krátkou procházku do okolí. Byl listopad, vše bylo zbarveno do klidných barev podzimu. Hory byly pocukrované první sněhovou nadílkou. Kráčel jsem po uzoučké klikaté cestičce, na které bylo rozetě napadané listí. Každý nádech byl pohlazením po duši. Doslova mi říkal, že jsem daleko od stresu a spěchu města. Zde nikdo nespěchal, vše tu šlo svým tempem. Cestu lemoval malý potůček, který kopíroval zákruty cestičky. Bylo slyšet jen šumění potůčku a zpěv ptáků, kteří občas prolétli nad cestou. Říkal jsem si, jaké to musí být vidět tuto nádheru z výšky. Vlevo od cesty stál krmelec, u kterého se pásly srny, ale kromě těchto srn jsem moc zvířat neviděl. Bylo mi jasné, že s blížící se zimou hory pomalu, ale jistě usínají do blahodárného spánku.